

Gyertek körém, kicsinyeim
– Repül a kő megint –,
Amiért magában motyog,
Szánjátok Moll Magee-t!

Halász volt szegény emberem,
A part mellett maradt,
Heringet sóztam, telt a nap,
Csak sóztam a halat.

Holtfáradtan értem haza,
A lábam remegett,
Fentről a Hold cirógatott,
Míg letről a kövek.

Erős az nem voltam soha,
Szültem nemrégiben,
Nappal nem, csak éjjel pihent
Velem a kicsinyem.

És agyonnyomtam a babát,
Drágáim, kicsikék,
Kihűlt, mire feljött a nap,
Hajnal lett, tiszta kék.

A fáradtság ólomnehéz,
Elsápadt az uram,
"Még pénzt is ad, csak menjek el",
Nem maradt más utam.

Elküldött és elátkozott,
Úgy csattant a kilincs,
Csendben léptem ki a kapun,
Tanú nem volt, ma sincs.

4 Csapódott ablak, ajtó,
Zöld csillag pislogott,
Fűszál fordult utánam,
A tarló csupa bog.

Megyek, vén Martin csűrje jön,
A léptem csendesebb,
Egy kedves szomszédasszony
Éleszi a tüzet.

Mi történt velem, kérdezi,
S mert pénzem nem maradt,
Néz szánakozva, gúnyosan,
De enni, inni ad.

Biztat, eljön az emberem,
Eljön majd, hazavisz;
De vessen bárhová a sors,
Bent és szabadban is,

Ha fát gyűjtök vagy tőzeget,
Kútról vizet merek,
A kisbabámra gondolok,
Síratom kincsemet.

Ő tudja, nyugtatom magam;
Fent csillagok hada,
Istent sem hagyja hidegen
A szegények baja.

Kicsikéim, gyertek körém,
Ne bántsatok megint,
Ragyogjatok, csillagszemek,
Szánjátok Moll Magee-t!

A mogyorófák erdején,
A fejemben tűz lobogott,
Mogyoróvesszőt vágtam én,
Cérnára fűztem egy bogyót;
Ha fölszáll fehér lepkeraj,
Kihunynak lepkecsillagok,
Patakba tartom a botot,
Patakban pisztrángot fogok.

Otthon a padlóra teszem,
Indulok tüzet gyújtani,
Valaki szólít nevemen,
A padlón zizzen valami:
A pisztrángból gyönyörű lány
Lesz, hajában almaszirom,
Már szalad is, egy villanás
Marad utána, fuvalom.

Őt keresem, megfáradok,
Síkságon és hegyek között,
Megtalálom egyszer, meg én,
Csókolom ajkát, kezeit;
A mély fűben gázolok,
Idők végezetéig szedem:
Ezüst almát dobál a Hold,
A Nap aranyalmát terem.

6 AZ ELLOPOTT GYERMEK

Ahol a sziklafal
Mélyedéséből tó lett,
Egy sziget fáival
Csapnak össze a gémek,
A rebbenés patkányt riaszt;
Tündérkosarak rejtik azt
A sok bogyót,
Piros cseresznyét, mind lopott.
Jöjj velünk, embergyermekek!
Víz és vadon beenged,
Kézen fog majd egy tündér,
A világban több a sírás, mint amit te túrnél.

Holdfény csillámpora
Ül szürke homokon,
Vár minket Na Rosa,
Lábunk éji habon,
Lejtjük a régi táncot,
Kéz, pillantás fon láncot,
Míg elszökik a hold;
Oda-vissza, át,
Szökkenünk, kergetőzünk,
Tajték fröccsen előttünk,
Míg rémálmot lát a világ.
Jöjj velünk, embergyermekek!
Víz és vadon beenged,
Kézen fog majd egy tündér,
A világban több a sírás, mint amit te túrnél.

Majd vándor víz bugyog
A vízesés felett,
Sás közt apró habok:
Csillagok fürdenek,
Szendereg ott a pizstráng,
Fülébe sugdosunk,
Rémíti a dalunk,
Nyugtalanul tekint ránk,
És könnyet ejt a páfrány
Zsenge patakok árnyán.

*Jöjj velünk, embergyermek!
Víz és vadon beenged,
Kézen fog majd egy tündér,
A világban több a sírás, mint amit te túrnél.*

És velünk jön a gyermek,
Néz komolyan,
Ő, akit nem melenget
Borjú hegyoldalón,
Kandallón a kanna
Többé már nem sípol,
Mellette egérhorda
A zabban nem lohol.

*Velünk jössz, embergyermek,
Víz és vadon beenged,
Kézen fog majd egy tündér,
A világban több a sírás, mint amit te túrnél.*

(Fordította: Lázár Júlia)